

κι' ἐρώναξα «Ναζαρηνὴ ποῦ ἦλθεσ νὰ γλυτώσῃς
 ἐμᾶς τὰ ἱναμόκορμα εἰς εὐσταλλαγίνας τόσῃς
 κι' ἐπήγῃς νὰ παραδοθῇς διὰ τριάντα σκούδα,
 συγχώρησε τὸν κόσμον κι' ἐμένα τὸν Ἰούδα.
 Κι' ἂν 'στὸ σταυρὸ σου ἐργεταί ἡ καθεμιὰ κυρὰ
 μὲ μούρη κατακόκκινη ἀπὸ τὰ λαδερὰ,
 κι' ἂν θέλῃ κέρτε, τσιμπήματα καὶ ἀπαχτὸ φιλί,
 καὶ ἂν ἡ Ἐκκλησία σου μυρίζῃ πατσουλί,
 καὶ ἂν τὸ κάθε λαδικὸ κρυποκουβένταις πιάνῃ
 καὶ κόβει ράβ' ἢ γλώσσα του καὶ τρέχει σὰν ροδάνι,
 κι' ἂν σκάρδο μπόλικο βρωμοῦσιν τῶν εὐσεβῶν τὰ γνόατα,
 μὴ στρέψῃς 'στους ἁμαρτωλοὺς καὶ πρὸς ἐμὲ τὰ νώατα,
 κι' ἂν τὴν χολὴν σου εἰ σταυροὶ τῶνευλαδῶν ταράττουν,
 ἄρες αὐτοῖς, Ναζαρηνὲ, οὐκ οἶδασι τί πράττουν.
 Ναί, Κύριε, συγχώρησε κι' ἐμᾶς τοὺς ἱερατοὺς
 καὶ ἂς ἀνάουον πάντοτε τὰ δέναια τοῦ κράτους,
 καὶ πᾶς Ρωμιῶς Χριστιανὸς ποτὲ νὰ μὴν πεινᾷ
 κι' οὐδὲ ὁ Κανελλόπουλος νὰ συγγοσταμνοῦνᾷ
 πῶς πένει ὀλιγώτερα μαζιζίαι καὶ ρουστῆρτια
 κι' ἔτσι νὰ παύσουν τὰ πολλὰ τοῦ Θεοδώρῃ σκελίτια,
 κι' ἐλευθερὰ 'στὸ Κεντρικὸν καθεῖς νὰ μπαينوβγαίνῃ

καὶ τὸ Κουβέρνο κι' ἡ πατρις Κορδόνι νὰ πηγαίνῃ.
 Εἰσάκουσον, Ναζαρηνὲ, κι' ἐμὲ τὸν ἀλιτήριον,
 κι' ἂς πάρῃ δρόμο δυνατὸ τὸ Κατηγορητήριον,
 καὶ ἂς σταυρώσωμεν κι' ἐμεῖς διὰ τοῦ Δεληγιάννη
 τὸν λαοπλάνον τὸν γνωστὸν, ποῦ τὸν Μεσοσία κάνει,
 κι' ὁ Παππαγιαννακόπουλος, ὁ Κάτων ὁ γενναῖος,
 νὰ φέρῃ τὸν σταυρὸν αὐτοῦ ὡς Σίμων Κυρηναιος.»
 Τοιαῦτα εἶπα, Περικλῆ, δοξάσας τὸν Θεόν,
 καὶ λαποδύτης εὐσεβῆς εἰσήλθε 'στὸν Ναόν,
 κι' ἐνῷ κρυποκουρούριζαν τῶν λαδικῶν αἱ σπείραι
 μιᾶς σμηνῆς Μαγδαληνῆς τὸ πορτοφόλι ἤπῃε,
 κι' ἀμέσως λάσπη τόκοψε, βρὲ Περικλῆ, δρομαῖος,
 ἐν' ἀγοράστῃ δι' αὐτοῦ ἀγρὸν τοῦ Κεραμείως.

Π.—Χριστὸς ἀνέστη, Φασουλλῆ...

Φ.—

καὶ πᾶσα ἐθροπνάθεια εἰς κόρακας ἐρέτω.

Π.—'Στὴν ἀγκαλιά μου πέταξε, ψυχῆ μου, πέρδικά μου...

Φ.—Δὸς μου λοιπὸν τὰ σάλια σου καὶ δέξου τὰ δικά μου.
 Χριστὸς ἀνέστη...

Π.—

'Στὸ σπαχτὸ πηγαῖνο νὰ τὸ στρώσω,
 κι' ἡμέρα ποῦναι σήμερα δὲν θὰ σὲ μπαγλαρώσω.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

'Ὁ Γράννης Ἀηδονόπουλος, ὁ ράπτης ὁ μεγάλος,
 ὅπου μ' αὐτὸν 'στὴν ραπτικὴν δὲν παραβγαίνει ἄλλος,
 ποῦ κι' ἕνας ξένος συγγραφεὺς ἀκόμη τὸν συγκρίνει
 καὶ μὲ τὸν Δυσσοτοῦ, τὸν φραγορράπτην Γάλλον,
 κι' ὡς ποῦ νὰ 'πῃς πᾶτερ ἡμῶν σὲ βγαζίει φιγουρίνι
 κι' ἔτσι 'στὸν κόσμον φαίνεσαι μὲ κέρδομα μεγάλον,
 αὐτὸς ὁ Ἀηδονόπουλος, ἡ δόξα τῶν ραπτῶν,
 πάσας σιλιπνῆς κομψότητος, καὶ χάριτος ἔστιαι,
 ποῦ κάνει καὶ τὸν κοιλάρην τὰ μάλιστα λεπτὸν
 κι' ἐνῷ τὸ ροῦχο σοῦ μετρᾷ σοῦ λέγει καὶ ἀστεία,
 νὰ κασιμίερα ἔφερε καὶ πάλιν τοῦ συρμοῦ,
 ποῦ ἄλλο εἶναι νὰ τὰ 'θῃς καὶ ἄλλο νὰ τᾶκούρη,
 κι' ἔμπρὸς 'στὸν Ἀηδονόπουλον, εἰς τὴν ὁδὸν Ἐρμού,
 ὁ κάθε κομψεύμενος ἀστὸς τῆς πρωτοουσίας.

'Ἐκείνο τὸ κατὰστημα Βασίλι τοῦ Κοσδῶν,
 ὅπου 'στὸ σπῆτι 'βρίσκεται τοῦ Λάμπρου ἀποκάτω,
 εἰς τοῦ Σταδίου τὴν ὁδὸν τὰ μάτια μας θαμβῶνε
 καὶ μὲ στολίδια χίλια δυὸ φεγγολοεῖ γεμάτο.
 Θεαῖμα ἰδέσθαι ἄλθωσι!... τί μαγαζὶ ποῦ εἶναι!...
 μικρὰ Παρισι φαίνονται μὲ τοῦτο αἰ Ἀθῆναι,
 κι' ἂν γελασθῇ, καμμιὰ φορὰ ἀπ' ἐξῶ καὶ περάσῃς
 ἀμέσως μέσα θὰ 'βρεθῇ; καὶ κῆτι θ' ἀγοράσῃς,
 κι' ἂν εἶσαι ἀφιλόκαλος καὶ πρῶτος κασιδιάρης
 τότε θὰ φήγῃς μοναχὰ καὶ πᾶχημα δὲν θὰ πάρη.
 Λοιπὸν μὴ χάνετε καιρὸν, γκατ' εἶναι κρέμα κι' ἄδικο
 ἀπ' ἐξῶ νὰ κυττάζετε αὐτὸ τὸ Καπελάδικο.

Κυρία ποῦ τρελαίνεσθε μὲ τὴν σοφὴν Εὐρώπην,
 ἐμέσως 'στὴν Φιλόκαλον γραφτῆ Πινελόπτην,
 τὸ μνησιον Σύγγραμμα τὸ Περιδικόν,
 τὸ κάλλιτον 'στὸ εἶδος του καὶ δὴ μοναδικόν.
 Εἰς τοῦτο δὲ θὰ εἶρετε πολλὰς πληροφορίας
 καὶ πάντα ἐλεκτικὸν συμφῶν κομψῆς κοκεταρίας,
 κι' ἀπὸ τὸ ἔνα τὸ πρῶτ' ἕως 'στὸ ἄλλο βραδύ
 τὴν μόδα τὴν Παρισινὴν θὰ 'δῆτε καὶ θὰ μαθετε...
 τὸ Σύγγραμμα ἐκδίδεται ὑπὸ Ἀλεξιάδα,
 ποῦ 'στὴν πλατεῖαν τὴν γνωστὴν τοῦ Λουδοβίκου κάθεται.

Τοῦ Μιχαὴλ Κατσιμπαλι Πιλοπολεῖον κι' ἄλλο
 εἰς τοῦ Σταδίου τὴν ὁδὸν, ἀπ' ὅλα πρὸ μεγάλο.
 Τί λουσο καὶ τί ὠμορριά... μὰ εἶναι μὲ τρέλλα!
 τί μπακτουνακίμα λυγερὰ, τί κόμ ἢ φὸ καπέλα.
 Λοιπὸν εἰς τοῦ Κατσιμπαλι ἔμπρὸς, μικροὶ μεγάλοι,
 κι' ἂς εἶναι τὰ καπέλα του εἰ καθενὸς κεφάλι.

'Ὁ Μᾶς ὁ Εὐάγγελος μὲ γνώσι καὶ μὲ νοῦ,
 ζαχαροπλάστης ἄριστος καθ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα,
 κάμνει λαμπρὰ γλυκίσματα πρὸς χρῆσιν τοῦ κοινοῦ
 'στὸ Ζαχαροπλαστεῖόν του, τὴν προσφιλεῖ Παλλίδα,
 εἰς τὸ Πανεπιστήμιον ἀπάναντι καμμένῃ
 κι' ἀπὸ τοὺς λάτρεις τῶν γλυκῶν πολλὸ εὐνοουμένῃ.

'Ὁ Ρωμιὸς γνωστὸν ὡς κάνω — πᾶς 'στὸ σπῆτι μου ἀνέθη,
 'στὴν Νεάπολιν ἀπάνω — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
 μὲ Ἐροδοτοῦ Εἰδή, — θεὸς 'στὸ λάδι τρεῖς 'στὸ εἶδι,

μὲ Λημιόν, μὲ μὰ μάνθρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομῆ,
 καὶ μὰ χίτρα δίχως ἄνδρα, — ποῦταν ἄλλοτε μαμμῆ.